

Arrest

nr. 242 427 van 19 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 / 1
9200 DENDERMONDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen het volgende feitenrelaas weer:

“Verzoekende partij, met Kosovaarse nationaliteit, betrad op 21.02.2020 opnieuw het Belgisch grondgebied.

Hij verbleef naar eigen zeggen tussen 2003 en 2017 in Frankrijk, en opnieuw vanaf 2019.

Op 20.02.2020 wordt in België ten aanzien van verzoekende partij een bevel tot aanhouding uitgegeven wegens:

A. Invoer, handel en bezit van verdovende middelen in vereniging;

B. Teelt van verdovende middelen in vereniging en

C. Deelname aan een criminele organisatie.

Op 21.02.2020 werd verzoekende partij in voorlopige hechtenis genomen en opgesloten in de gevangenis te Antwerpen. Hij wordt gehoord op 26.02.2020.

De verblijfstitel van verzoeker afgeleverd door Frankrijk is verstreken op 11.04.2020.

Op 25.05.2020 wijst de onderzoeksrechter een beschikking tot opheffing van het bevel tot aanhouding (Elektronisch toezicht) onder voorwaarden - mits borg.

Op 27.05.2020 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13septies) genomen en een inreisverbod (Bijlage 13sexies) afgeleverd.

Het betreft de bestreden beslissingen.”

Dit relaas is correct en vindt steun in het administratief dossier.

1.2. De verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift (haar feitenrelaas) voor dat zij beschikt over een Frans verblijfsrecht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een Duits rijbewijs heeft en over een Duitse verblijfstitel beschikt als EU-burger. Dit Duits verblijfsdocument (“*aufenthaltskarte*”), waarvan kopie in het administratief dossier, is geldig tot 2 april 2022.

De verzoekende partij heeft een tijdelijke verblijfskaart, geldig in Frankrijk tot 11 april 2020. De prefectuur van Frankrijk bevestigt in een attest van 18 mei 2020 dat verblijfstitels die vervallen tussen 16 maart 2020 en 15 juni 2020 automatisch verlengd worden. Aangenomen kan worden dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen de verzoekende partij naar Frankrijk kan terugkeren en minstens over een tijdelijke verblijfskaart beschikt.

De verwerende partij brengt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in kennis dat de grensleiding op 29 juni 2020 is doorgegaan naar Frankrijk.

1.3. De eerste bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en kent de volgende motieven:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: K.

Voornaam: E.

Geboortedatum: 18.01.1985

Geboorteplaats: G.

Nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/ beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten, wordt zij/hij gerepatrieerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 21.02.2020 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokken verklaarde in zijn hoorrecht, ingevuld op 26.02.2020, dat hij in België verblijft sinds 21.02.2020; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij familie heeft in België; dat hij sinds 1993 in Duitsland verblijft; dat hij er een vrouw en een zoon heeft. Betrokkene verklaarde familie te hebben in België. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen Betrokkene en zijn familie aantoonen. Gezien betrokkene in het bezit is van een geldige Duitse verblijfstitel, kan hij naar Duitsland terugkeren. Gezien voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 21.02.2020 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 21.02.2020 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 21.02.2020 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 21.02.2020 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gezien betrokkene in het bezit is van een Duitse verblijfstitel, kan hij terugkeren naar Duitsland om er zijn gezin te vervoegen. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 21.02.2020 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Duitsland. Mocht de overname door Duitsland niet mogelijk zijn, om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Kosovo.

(...)"

1.4. De tweede bestreden beslissing is het inreisverbod voor de duur van drie jaar en kent de volgende motieven:

"(...)

Aan de Heer:

Naam: K.

Voornaam: E.

Geboortedatum: 18.01.1985

Geboorteplaats: G.

Nationaliteit: Kosovo

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.05.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 21.02.2020 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 21.02.2020 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht, ingevuld op 26.02.2020, dat hij in België verblijft sinds 21.02.2020; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij familie heeft in België; dat hij sinds 1993 in Duitsland verblijft; dat hij er een vrouw en een zoon heeft. Betrokkene verklaarde familie te hebben in België. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen Betrokkene en zijn familie aantoonen. Gezien betrokkene in het bezit is van een geldige Duitse verblijfstitel, kan hij naar Duitsland terugkeren. Gezien voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 21.02.2020 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)”*

2. Ontvankelijkheid van het beroep, gericht tegen de eerste bestreden beslissing

2.1. De Dienst Vreemdelingenzaken bericht de Raad dat de verzoekende partij op 29 juni 2020 werd overgebracht naar Frankrijk. De eerste bestreden beslissing werd bijgevolg uitgevoerd.

2.2. Ter terechtzitting wordt hierop gewezen en ambtshalve gevraagd of de verzoekende partij, gelet op artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), nog een actueel belang kan aantonen bij haar beroep tegen de eerste bestreden beslissing.

2.3. Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht “*door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling*”. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid, wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip “*belang*” derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118).

Een verzoekende partij beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan zij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen.

Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging van de bestreden beslissing haar een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752, *Deceuninck*).

2.4. De verzoekende partij antwoordt dat zij akkoord gaat dat haar beroep tegen de eerste bestreden beslissing geen actueel belang meer vertoont en dus onontvankelijk is geworden en zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

2.5. Met dit antwoord toont de verzoekende partij haar actueel belang niet aan. De Raad besluit dat het beroep bijgevolg onontvankelijk is voor wat betreft de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep, gericht tegen de tweede bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing)

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, io. art. 7, art. 74/14 Vw. en art. 74/11 Vw.”

3.1.2. De verzoekende partij zet vooreerst louter theoretisch correct uiteen:

“De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

“Afdoende” impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RVV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden.

Art. 74/11 Vw. stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2 ° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Art. 74/14 Vw. stipuleert als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4°...

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, §2, 4°, 13, §4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.1.3. Vervolgens licht het eerste middel concreter toe:

“In de eerste bestreden beslissing wordt over het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek als volgt gemotiveerd:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 21.02.2020 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 21.02.2020 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Deze motivering komt terug in het onderdeel over de beslissing tot terugleiding naar de grens.

Deze motivering komt eveneens terug in de tweede bestreden beslissing met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod van 3jaar, onder art. 74/11 Vw.

Bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft de administratieve overheid geen analyse gemaakt van de concrete situatie van verzoeker en geen rekening gehouden met alle voorhanden zijnde elementen. De motivatie voor deze beslissingen is dan ook gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.

Eerste onderdeel: met betrekking tot het vermeende risico op onderduiken

Het bovenstaande is in de eerste plaats het geval wat betreft het vermeende risico op onderduiken.

Artikel 1, §1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een

procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken. ”

De Vreemdelingenwet stipuleert hierover verder in art. 1, § 2:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval: [...]”

Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

Een loutere verwijzing naar de wet volstaat dus niet. Wat dit risico op onderduiken betreft, dient de administratieve overheid ook rekening te houden met alle gekende of te kennen elementen in het concrete geval van verzoeker.

Deze cumulatieve vereisten vinden steun in de parlementaire voorbereidende werken van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. Immers kan hierin gelezen worden:

“De nieuwe definitie van het risico op onderduiken is gebaseerd op de definitie in de richtlijn 2008/115/EG en de verordening nr. 604/2013/EU. Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken. Aangezien het om een Europese definitie gaat, en om de uniforme toepassing van de betrokken Europese akten te garanderen, werd er, rekening houdend met de bijzondere kenmerken van het Belgisch recht en van de bestuurspraktijk, de voorkeur aan gegeven om deze definitie zo getrouw mogelijk te hernemen. Net zoals in het kader van het huidige regime zal het risico op onderduiken actueel en reëel moeten zijn. Alhoewel ze niet uitdrukkelijk voorzien worden door de toepasselijke Europese akten werden deze vereisten hernomen om de willekeur van de overheid te beperken.

Het risico moet actueel zijn, om te vermijden dat het bestaan van het risico op onderduiken gebaseerd is op een objectief criterium dat te oud is, zonder dat er rekening wordt gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van de betrokkene. Het feit dat het risico op onderduiken reëel is, impliceert dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op afdoende wijze worden vastgesteld. (...). Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU.C.2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU. C. 2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.” [Pari. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, pp. 17-19].

Deze cumulatieve vereisten vinden tevens steun in artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten

voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), gecombineerd met overweging 6 van deze richtlijn.

Artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn stelt:

“risico op onderduiken”: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;”

Overweging 6 luidt:

“De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven.”

In het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie kan hierover gelezen worden:

“De aanwezigheid (of afwezigheid) van een risico op onderduiken bepaalt of er wel of niet een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend en of een persoon in bewaring wordt gesteld.

Lidstaten moeten dit risico op onderduiken beoordelen op basis van objectieve criteria die in nationale wetgeving zijn vastgelegd. De volgende criteria zijn veelvuldig in nationale wetgeving terug te vinden:

- => het ontbreken van documenten;
- => een gebrek aan medewerking bij het vaststellen van de identiteit;
- => het ontbreken van een verblijfplaats;
- => het gebruik van valse documenten of de vernietiging van bestaande documenten; => herhaaldelijk verzuim zich bij de relevante autoriteiten te melden;
- => de expliciete verklaring de voorschriften niet te zullen eerbiedigen;
- => veroordeling voor strafbare feiten;
- => niet-naleving van een inreisverbod;
- => niet-naleving van een terugkeerbesluit;
- => voorafgaand gedrag (bijv. ontsnapping);
- => het ontbreken van financiële middelen;
- => de persoon is het voorwerp van een door een andere lidstaat genomen terugkeerbesluit;
- => niet-naleving van de verplichting tot vrijwillig vertrek.

Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van het EU-recht, en met name het evenredigheidsbeginsel, moeten beslissingen die op grond van de terugkeerrichtlijn worden genomen, per geval worden vastgesteld. De voornoemde criteria moeten worden meegewogen in de algemene beoordeling van individuele situaties, maar kunnen niet als enige als grondslag dienen voor een automatische vaststelling van het risico op onderduiken. Vaak zal alleen een combinatie van verscheidene van de hierboven genoemde criteria een grond vormen om rechtmatig aan te nemen dat er sprake is van een “risico op onderduiken”. Automatische aannames (zoals “illegale binnenkomst = risico op onderduiken”) moeten worden vermeden en elk geval moet individueel worden beoordeeld. Bij deze beoordeling moeten alle relevante factoren worden meegewogen, met inbegrip van de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkenen, en in sommige gevallen kan komen vast te staan dat er geen risico op onderduiken bestaat, ook al is aan een of meer van de criteria uit nationale wetgeving voldaan.” (eigen onderlijning)

In casu heeft de verwerende partij nagelaten het in de wet bedoeld individueel onderzoek op afdoende wijze te volbrengen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de administratieve overheid een objectief criterium toepast, met name dat verzoeker na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, of zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene

termijn heeft gedaan. Dit betreft het objectief vastgesteld criterium in artikel 1, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat ze rekening heeft gehouden met de individuele en concrete omstandigheden die de situatie van verzoeker kenmerken op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissingen.

Evenmin blijkt dat ze een afweging bevat waaruit blijkt dat het risico op onderduiken van verzoeker actueel en reëel is. De bestreden beslissing getuigt van een automatische aanname dat het niet regulariseren van het verblijf gelijkstaat aan een risico op onderduiken.

Het wordt verzoeker tegengeworpen dat hij zijn verblijf niet heeft trachten te regulariseren op de wettelijk voorziene manier.

Verzoeker beschikt over een Franse F-kaart en is toegelaten te reizen binnen de Schengenzone voor een periode van 90 dagen binnen een tijdvak van 180 dagen. In het verleden beschikte over een Duitse verblijfstitel. Onder beide verblijfstitels heeft hij in het verleden gebruik gemaakt van zijn recht om zich binnen de Schengenzone te verplaatsen, waarbij hij zich steeds aan de regels heeft gehouden.

Hij werd op 21 februari 2020 overgebracht vanuit Frankrijk naar België. Hij heeft zich niet uit vrije wil naar het rijk begeven; dit gebeurde in het kader van een Europees aanhoudingsbevel.

Na de binnenkomst verkeerde verzoeker niet in de mogelijkheid zich vrij te verplaatsen. Verzoeker bevond zich immers in voorlopige hechtenis, aanvankelijk in de gevangenis, later op zijn verblijfsadres te Geel onder de modaliteit van het elektronisch toezicht, waardoor verzoeker België niet kon verlaten en zich ook niet naar de gemeentediensten kon begeven. In tegenstelling tot het elektronisch toezicht in het kader van strafuitvoering, laat het elektronisch toezicht als modaliteit van de voorlopige hechtenis immers geen verplaatsingen toe.

Hierop zijn slechts drie uitzonderingen voorzien conform art. 16 §1, tweede lid Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis iuncto art. 6 besluit van 26 december 2013 houdende tenuitvoerlegging van Titel II van de wet van 27 december 2012 houdende diverse bepalingen betreffende justitie:

- de verplaatsingen die nodig zijn in het kader van een gerechtelijke procedure met inbegrip de verplaatsingen naar de politiediensten,*
- de verplaatsingen omwille van een medisch spoedgeval;*
- de verplaatsingen in geval van overmacht.*

Verplaatsingen naar de gemeentediensten inzake verblijfsrecht vallen niet onder de uitzonderlijke verplaatsingen die door de onderzoeksrechter kunnen worden toegestaan.

Bovendien bevond verzoeker zich nog in de toegestane periode van 90 dagen.

Het is pas op 25 mei, luttel dagen na het verlopen van de periode van 90 dagen, dat de onderzoeksrechter beslist tot opheffing van het bevel tot aanhouding, mits naleven van voorwaarden, waaronder de betaling van een borgsom.

Pas op 27 mei, de datum van de bestreden beslissingen, kan verzoeker zijn enkelband inleveren in de gevangenis van Antwerpen.

Het niet regulariseren van het verblijf, waarbij de periode van 90 dagen slechts met enkele dagen overschreden werd, kan verzoeker dan ook niet worden tegengeworpen in die zin dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

Bovendien wordt geen rekening gehouden met de concrete elementen die tegenindicaties zijn voor een risico op onderduiken.

Zo heeft verzoeker reeds een periode van voorlopige hechtenis onder de modaliteit van elektronisch toezicht doorgebracht op een verblijfsadres bij familie in België, waarbij hij zich correct aan deze modaliteit gehouden heeft.

Vervolgens heeft de onderzoeksrechter geoordeeld dat een eventueel recidive-, collusie- en onttrekkingsgevaar kan ondervangen worden mits het naleven van voorwaarden en het betalen van een borgsom.

Deze borgsom werd door verzoeker betaald, gegeven waarvan de verwerende partij op de hoogte is, nu dit werd opgenomen in de eerste bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze verduidelijkt waarom het oordeel van de onderzoeksrechter dat dit volstaat om een mogelijk onderduikgevaar te ondervangen, enig onderduikgevaar in het licht van de verblijfsreglementering niet zou kunnen neutraliseren. Nochtans zijn de voorwaarden in het kader van het gerechtelijk onderzoek extra sterk, aangezien bij niet-naleving de gevolgen voor verzoeker op strafrechtelijk gebied zeer ernstig zijn.

Hierover wordt slechts kort bepaald:

"Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten, wordt zij/hij gerepatrieerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België. "

Dit is een loutere vermelding van feitelijke gegevens, en houdt geenszins een motivering in met betrekking tot het risico op onderduiken.

Dat verzoeker zich aan het elektronisch toezicht heeft gehouden, een borgsom heeft betaald en door de onderzoeksrechter wordt vrijgelaten onder voorwaarden, zijn nochtans zeer belangrijke elementen die erop wijzen dat er géén risico op onderduiken is.

De administratieve overheid had het risico op onderduiken van verzoeker dus kunnen actualiseren en meer bepaald kunnen inschatten of verzoeker, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, werkelijk een risico vormt op onderduiken en of dit dan rechtvaardigt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, en verder waarom een inreisverbod wordt opgelegd.

Minstens heeft de administratieve overheid kennelijk onredelijk geoordeeld over de toegestane uitvoeringstermijn, nu een termijn had kunnen toegestaan worden om verzoeker toe te laten de nodige regelingen te treffen met betrekking tot zijn terugkeer naar Frankrijk.

Door enkel te verwijzen naar het niet regulariseren van het verblijf zonder rekening te houden met de actuele elementen in de concrete omstandigheden van verzoeker die als tegenaanwijzingen dienen voor enig onderduikgevaar, schendt de verwerende partij de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Bovendien is deze uiterst summiere verwijzing volstrekt onredelijk en disproportioneel, omdat dit maximaal over enkele dagen irregulier verblijf kan gaan, waarbij verzoeker omwille van de voorlopige hechtenis niet in de mogelijkheid was dit te regulariseren, volstrekt onredelijk en disproportioneel.

De afwezigheid van een termijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waarnaar zowel in de beslissing tot terugleiding als in de bevelscomponent wordt verwezen, deugt niet. Conform de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet vormt de uitvoeringstermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten een constitutief bestanddeel ervan. Dit houdt in dat de bevelscomponent niet overeind kan blijven door de andere overwegingen die hierin figureren. Een beslissing tot terugleiding kan niet overeind blijven zonder bevelscomponent.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

- Tweede onderdeel: met betrekking tot het vermeende gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

In de tweede plaats wordt het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek en verder het opleggen van een inreisverbod gesteund op een vermeend gevaar voor de openbare orde of de nationale

veiligheid (waarbij "nationale veiligheid" wordt onderlijnd maar in de motivatie enkel over de openbare orde geoordeeld wordt).

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd, zowel wat betreft de reden van de beslissing als van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten als wat betreft de reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens, met herneming van deze motivering in de tweede bestreden beslissing over het inreisverbod en de duur ervan:

"Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 21.02.2020 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. "

Wat betreft de reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt hier nog aan toegevoegd:

"Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde."

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf of een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hierover reeds als volgt:

"Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. "

Het ernstig en actueel risico van een nieuwe schending van de openbare orde zou, naar oordeel van de administratieve overheid, eenvoudigweg moeten kunnen worden afgeleid uit de maatschappelijke impact van de feiten.

Bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft de administratieve overheid geen analyse gemaakt van de concrete situatie van verzoeker en geen rekening gehouden met andere voorhanden zijnde elementen.

Het staat in casu nog geenszins vast dat verzoeker zal veroordeeld worden en hoe ernstig de feiten, alle omstandigheden in acht genomen, zouden worden aanzien door de bevoegde rechter.

Reeds stellen dat verzoeker schuldig is aan bepaalde strafrechtelijke inbreuken, zou een ernstige schending zijn van het fundamentele principe van het vermoeden van onschuld. Verzoeker heeft immers heden nog niet zijn verweer kunnen voeren wat de waarachtigheid van deze tenlastelegging betreft. Het

is bijgevolg disproportioneel om op de loutere basis van het bestaan van een onderzoek te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou betekenen.

Verder blijkt niet de administratieve overheid nazicht gedaan heeft naar de concrete rol van verzoeker in de feiten. Dit zou ook zeer moeilijk zijn, nu het onderzoek waarvan sprake nog lopende is.

Dit uit zich bijzonder wat betreft de toepassing van het evenredigheidsbeginsel (als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel) met betrekking tot de duur van het inreisverbod.

Er blijkt niet dat de administratieve overheid nazicht gedaan heeft naar de concrete rol van verzoeker in de feiten. Het volstaat voor de administratieve overheid dat er sprake is van drugdelicten; een verder individueel onderzoek van de concrete houding van verzoeker komt niet naar voor.

Dit is des te belangrijker nu verzoeker ten stelligste betwist bewust betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie of inbreuken op de drugwetgeving.

Hij heeft bovendien een blanco strafregister.

Er wordt quasi pro forma verwezen naar de aanhouding van verzoeker, maar zoals hierboven reeds uiteengezet, is er geen sprake van een actueel gevaar (of een concrete analyse hiervan) en wordt er geen rekening gehouden met de omstandigheden die als tegenaanwijzingen dienen voor recidive (zoals het feit dat verzoeker beschikt over een blanco strafregister, zich meteen akkoord heeft verklaard om naar België te worden overgebracht in het kader van het Europees aanhoudingsbevel, het feit dat hij zich correct gehouden heeft aan het elektronisch toezicht en door de onderzoeksrechter in vrijheid werd gesteld na betaling van een borgsom en mits naleving van voorwaarden).

De concrete omstandigheden van verzoeker worden zelfs niet correct weergegeven in de bestreden beslissing.

Hij heeft geen actueel verblijfsrecht in Duitsland, wel in Frankrijk. Zijn vrouw en kind verblijven niet in Duitsland, doch actueel wel in België. Zijn echtgenote heeft de Roemeense nationaliteit en is dus Unieburger. Haar ouders, de schoonouders van verzoeker, verblijven vast in België. Op dit adres te 2440 GEEL, (...), heeft verzoeker samen met zijn vrouw, kind en schoonouders verbleven bij de uitvoering van de voorlopige hechtenis onder elektronisch toezicht.

Uit al het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle voorgelegde elementen en daardoor de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt, evenals art. 74/11 en 74/14 Vw.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij de wettelijk aangehaalde bepalingen correct citeert.

3.2.2. De verzoekende partij meent dat met haar concrete situatie geen rekening is gehouden en dat geen rekening is gehouden met “alle voorhanden zijnde elementen” zodat de motivatie gebrekkig is en de bestreden beslissing onzorgvuldig werd genomen.

3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het bestreden inreisverbod geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en dat er een risico bestaat op onderduiken. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 21 februari 2020 voor inbreuken op de drugswetgeving. Er wordt vervolgens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd. Hierbij houdt verweerder er rekening mee dat verzoekende partij voorhoudt familie te hebben in België waarmee geen afhankelijkheid werd aangetoond voor haar verwanten, terwijl zij en haar vrouw en kind kunnen terugkeren naar Duitsland. Ook motiveert verweerder dat verzoeker niet aangaf medische problemen te hebben. Gelet op deze vaststellingen acht verweerder het – rekening houdende met het belang van de immigratiecontrole – proportioneel om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen. De verzoekende partij heeft niet getwijfeld de openbare orde te schaden. De bestreden beslissing stelt dat wanneer de verzoekende partij in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten het inreisverbod enkel geldt voor België.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom verweerder het gepast en proportioneel achtte om de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De voorziene motivering laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen, die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen en om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Bovendien blijkt uit de actuele gegevens van het dossier dat de verzoekende partij is teruggekeerd naar Frankrijk en dat de verzoekende partij geen elementen toevoegt waaruit kan afgeleid worden dat zij het kerngezinsleven niet kan verder zetten in Frankrijk.

3.2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad ook niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet in zijn § 1, tweede lid, 1° als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of (...);

3.2.5. Zoals reeds werd gesteld, wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De bestreden beslissing precificeert waarom er een risico op onderduiken bestaat en wijst op het aanhoudingsmandaat.

De verzoekende partij betwist niet dat zij in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend. Zij betwist wel de motivering die ten grondslag lag aan het vastgestelde risico op onderduiken dat ertoe heeft geleid dat zij geen termijn kreeg voor vrijwillig vertrek.

In wat de Raad in eerste instantie de eerste bestreden beslissing noemde, wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen termijn krijgt voor vrijwillig vertrek met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken. Er wordt melding gemaakt van de door de wetgever in artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgestelde objectieve criteria om het risico op onderduiken te bepalen, met name dat de verzoekende partij werd aangehouden voor drugsfeiten en de gevolgen hiervan op de samenleving. Uit die beslissing blijkt dat verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet in volgende zin gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet, dat ook werd ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, bevat thans een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Er wordt verduidelijkt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en het moet worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van een of meerdere van de bepaalde objectieve criteria. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan

de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Verzoekende partij houdt ook onterecht voor dat in de bestreden beslissing niet wordt geduid welk wettelijk criterium wordt toegepast om een risico op onderduiken vast te stellen. In het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering verwijst verweerder naar het door de wetgever vastgestelde objectieve criterium dat de betrokken vreemdeling duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan de verwijderingsmaatregel en op welke wijze de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te schaden, zijnde de invulling van de toepassingsvoorwaarden van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Ook wordt verwezen naar artikel 74/§3, 1° omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij haar verblijf op wettelijke wijze heeft getracht te regulariseren.

Wat dit laatste betreft, verwijst de verzoekende partij naar haar Franse F-kaart en dat zij over negentig dagen beschikte om in België te verblijven. In het middel verwijst zij naar haar gevangenisverblijf en haar enkelband zodat zij zich niet kon verplaatsen. De Raad wijst erop dat haar gevangenisverblijf geen overmacht is en dat de persoonlijke gedraging van de verzoekende partij aan de basis van het aanhoudingsmandaat ligt. De verzoekende partij geeft in het middel trouwens toe dat zij de periode van negentig dagen heeft overschreden en dat zij haar enkelband op 27 mei 2020 kon inleveren. Desalniettemin stelt de Raad vast dat zij nog in België heeft verbleven. Evenmin kan uit het betalen van een borgsom en het zich houden aan elektronisch toezicht afgeleid worden dat er geen risico op onderduiken bestaat. Dit betoog is niet dienstig, gelet op het bepaalde in artikel 1, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De verwerende partij maakt de volgende correcte opmerking in haar nota met opmerkingen:

“Onder artikel 1, §2 Vreemdelingenwet wordt onder meer als objectieve criteria bepaald:

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

3° de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Deze criteria worden in de bestreden beslissing aan de hand van een individueel onderzoek concreet gemotiveerd waaruit wordt vastgesteld dat het risico op onderduiken inderdaad actueel en reëel is.

Er werd op 20.02.2020 ten aanzien van verzoekende partij een bevel tot aanhouding uitgegeven wegens A. Invoer, handel en bezit van verdovende middelen in vereniging; B. Teelt van verdovende middelen in vereniging en C. Deelname aan een criminele organisatie.

In de beschikking tot opheffing van het bevel tot aanhouding (Elektronisch toezicht) onder voorwaarden - mits borg van de onderzoeksrechter gewezen op 25.05.2020 stelt hij nog uitdrukkelijk:

“Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van verdachte, gelet op de resultaten van de observatie en de af luistermaatregelen.”

Verzoekende partij vormt door zijn persoonlijk gedrag een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent:

“Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering niet geldig zou zijn omdat er nog geen definitieve veroordeling werd uitgesproken in deze fase van de strafrechtelijke procedure.

Verwerende partij kon dan ook terecht toepassing maken van artikel 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet en besluiten dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

4. Waar verzoekende partij grieven opwerpt tegen de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet daar verzoeker inderdaad zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Verzoeker stelt echter opgesloten dan wel onder elektronisch toezicht te hebben gestaan zodat het hem onmogelijk was tijdig het nodige te doen.

Indien uw Raad deze redenering zou volgen herinnert verwerende partij eraan dat de bestreden beslissing berust op verschillende motieven die elk op zich afdoende zijn

Volgens de theorie van de veelvuldigheid aan motieven, dient Uw Raad de beslissing die op twee of meer motieven gestoeld is waarvan één of enkele niet rechtsgeldig zou zijn niet te vernietigen, wanneer blijkt dat de administratie dezelfde beslissing genomen zou hebben indien zij enkel de wettige motieven zou weerhouden hebben.

Concreet volstaat het motief inzake het gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid op zich om de bestreden beslissing te rechtvaardigen en is het andere motief, volgend uit het niet op de wettelijk voorziene manier regulariseren van het verblijf ten overvloede.

5. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd;

[...].”

In casu is de bestreden beslissing gemotiveerd op geldige bevindingen, zoals hierboven uiteengezet die hun steun vinden in het administratief dossier.

In de beslissing 13 septies werd gemotiveerd op basis van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan aan verzoekende omdat er een risico op onderduiken bestaat. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, 1° Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken.¹² Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt¹³, welks het geval in het bestreden inreisverbod.

Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.”

De verzoekende partij toont evenmin aan dat het elektronisch toezicht een beletsel is om haar verblijf te regulariseren in de periode van haar aankomst in België en de negentig dagen hierop. Zij toont geenszins aan dat een poging tot regularisatie van haar verblijf de fysieke persoonlijke verplaatsing van haarzelf behoeft.

3.2.6. De verzoekende partij betwist dat zij een gevaar voor de openbare orde vormt. Zij stelt dat aangetoond moet worden dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging moet vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving en verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) en van de Raad.

De Raad verwijst naar de motieven van het bevel tot aanhouding van 21 februari 2020 van de onderzoeksrechter te Antwerpen:

“(…)

Het onderzoek werd gestort op basis van politionele Informatie dat via een pand gelegen aan de (...) 458 te Antwerpen-Deurne (België) cocaïne zou worden verhandeld op grotere schaal in opdracht van R. B. Er wordt vastgesteld dat het appartement doorlopend en kortstondig bezocht wordt door uitsluitend mannelijke personen, Op 14/01/2018 wordt een vuilniszak afkomstig uit het appartement op sporen onderzocht. Er blijkt een opengeknijpte verpakking in te zitten waarop restanten worden aangetroffen van cocaïne. K. E. wordt eveneens opgemerkt aan dit pand. Alvorens alle dienstige onderzoeksgegevens konden worden verzameld, verlieten verdachten dit pand nog voor er zoekingen konden plaatsvinden.

Er werd onderzocht of deze activiteiten kaderen in een criminele organisatie rond R. B. Ten behoeve van de waarheidsvinding heeft mijn ambt de observatie gemachtigd op de verdachten en hun contactpersonen en de door hen gebruikte voertuigen, alsook diverse afluistermaatregelen. Aan de hand van deze maatregelen komen ernstige aanwijzingen naar voor dat de onderzochte organisatie Internationaal binnen Europa en dit sedert december 2017 tot heden naast de verkoop van cocaïne activiteiten ontplooit inzake de in- en doorvoer alsook teelt van cannabis. Verder vinden er talrijke gesprekken plaats in deze periode aangaande de Invoer van cocaïne via de haven van Antwerpen en lijken er ontmoetingen ter bespreking hiervan plaats te vinden.

Meerdere verdachten worden in beeld gebracht, zo onder meer K. E., Uit het onderzoek komen concrete aanwijzingen naar voor dat betrokkene gebruik maakt van voertuigen voorzien van professioneel Ingebouwde verborgen ruimtes, dit om gelden en verdovende middelen mee te transporteren in opdracht van de organisatie. Aan de hand van de geregistreerde gesprekken komt de installatie van cannabisplantages naar voor, dit met betrokkenheid van K. E., onder leiding van R. B. Het betreft minstens twee plantages in België. Dit leidde tot het aantreffen van een plantage gelegen te

*Ternat België op datum van 09/04/2019. Een tweede plantage in Anderlecht (België), wordt hierop door de verdachten vermoedelijk ontmanteld alvorens er vaststellingen kunnen worden verricht.
Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld In hoofde van verdachte, gelet op de resultaten van de observatie en de af luistermaatregelen;
De aanhouding van de verdachte is volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid en is gegrond op de volgende feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de verdachte;
Feiten van deelname aan een criminele organisatie als mededader met beslissingsbevoegdheid en inbreuken op de drugwetgeving zoals hoger omschreven getuigen, indien bewezen, van een ernstige normvervaging en ondermijnen de maatschappelijke orde gelet op hun grootschalig en georganiseerd karakter.
Er bestaat ernstig gevaar bestaat dat de Inverdenkinggestelde zal recidiveren, gelet op het feit dat deze verklaart zich In een financieel precaire situatie te bevinden;
Er dienen nog diverse onderzoeksdaden te gebeuren alsook verdachten te worden opgespoord zodat er gevaar bestaat op collusie en/of het doen verdwijnen van bewijsstukken;
Het gevaar bestaat dat betrokkene zich aan het optreden van het gerecht zal pogen te onttrekken, gelet op het feit dat hij geen gekende officiële verblijfplaats heeft in België;
Bevelen de aanhouding van inverdenkinggestelde en gelasten de overbrenging van inverdenkinggestelde naar het huis van arrest te Antwerpen waar het bevel tot aanhouding dient te worden uitgevoerd.
Aan inverdenkinggestelde werd mondeling vertaling gegeven van de redenen tot aanhouding, zoals gemotiveerd in het bevel.
(...)"*

Ook in de beschikking van 25 mei 2020 tot opheffing wordt het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld bevestigd. Bovendien gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de bestreden beslissing stelt dat haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij toont geenszins aan dat een veroordeling noodzakelijk is om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Gelet op hetgeen te lezen valt onder het bevel van de onderzoeksrechter, volstaan deze aanwijzingen en kon de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze oordelen dat er een risico op onderduiken bestaat.

De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het HvJ en van de Raad over de toelichting van het begrip 'openbare orde', zonder evenwel het arrest van de Raad, dat zij citeert, nader aan te duiden zodat niet kan worden nagegaan of dit arrest een gelijkaardig geval betreft. Bovendien hebben de arresten van de Raad geen precedentswaarde.

De verwerende partij kon op niet kennelijke onredelijke wijze besluiten, mede gelet op de aard van de inbreuken, vermeld in het bevel tot aanhouding van de onderzoeksrechter, dat er een risico op een schending van de openbare orde bestaat. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in eerste instantie een veroordeling moet zijn uitgesproken alvorens de verwerende partij de bestreden beslissing mocht nemen.

Verder kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar concrete omstandigheden en de "andere voorhanden zijnde elementen".

De bestreden beslissing motiveert:

"Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 21.02.2020 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 21.02.2020 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten,

kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht, ingevuld op 26.02.2020, dat hij in België verblijft sinds 21.02.2020; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij familie heeft in België; dat hij sinds 1993 in Duitsland verblijft; dat hij er een vrouw en een zoon heeft. Betrokkene verklaarde familie te hebben in België. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen Betrokkene en zijn familie aantoonen. Gezien betrokkene in het bezit is van een geldige Duitse verblijfstitel, kan hij naar Duitsland terugkeren. Gezien voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 21.02.2020 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

De bestreden beslissing verwijst naar het bevel tot aanhouding van de onderzoeksrechter en houdt rekening met de bendevorming en de verwoestende effecten van drugsinbreuken op de samenleving. In dit bevel worden de concrete feiten van de rol van de verzoekende partij vermeld. Uit het administratief dossier blijkt dat de onderzoeksrechter ter gelegenheid van het plaatsen van de verzoekende partij onder elektronisch toezicht oordeelt dat er nog steeds ernstige aanwijzingen van schuld bestaan en dat de motieven van het bevel tot aanhouding over het gevaar voor onttrekking, recidive en collusie en de volstreekte noodzakelijkheid voor de openbare veiligheid hernomen worden (zie beschikking tot opheffing van het bevel tot aanhouding van 25 mei 2020 in het administratief dossier). De onderzoeksrechter heeft aldus wel degelijk het gevaar voor recidive onderstreept en dit hernomen in het bevel tot opheffing, integendeel met wat de verzoekende partij voorhoudt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening hield met de concrete situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij stelt dat zij actueel geen verblijfsrecht heeft in Duitsland. Dit wordt tegengesproken door de gegevens van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het bezit was van een geldige Duitse verblijfstitel 'YO8G70LLR', geldig tot 2 april 2022, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, alsmede van een Duits rijbewijs, geldig van 18 september 2018 tot 17 september 2033. De verzoekende partij heeft ook verklaard in het bezit te zijn van de Duitse verblijfstitel en dat zij "asiel" heeft verkregen in Duitsland. De loutere ontkenning hiervan in het middel volstaat niet. Evenmin is het dienstig voor te houden dat haar echtgenote en kind (tijdelijk) in België verbleven bij de uitvoering van het elektronisch toezicht.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat geen rekening is gehouden met de persoonlijke situatie en de elementen die zij aanhaalde tijdens haar gehoor, verwijst de Raad naar de bespreking van het derde middel.

3.2.7. De verzoekende partij maakt de schending van de in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van: *“de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel io. art. 8 EVRM, art. 20 VWEU en art. 74/11 en 74/13 Vw. iuncto art. 7, 24 en 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”*

Het tweede middel geeft vooreerst de volgende theoretische beschouwingen:

“In art. 74/11, §1, eerste lid wordt gestipuleerd:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Art. 8 EVRM stipuleert:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. ”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een privé- en familieleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.”

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Het belang van het respect voor het privéleven, familie- en gezinsleven is eveneens opgenomen in art. 7 van het Handvest.

Het respect voor het belang van het kind is opgenomen in art. 24 van het Handvest.

Art. 45 van het Handvest en art. 20 VWEU omvatten, onder meer, het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie te verplaatsen en er vrij te verblijven.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde gefaald heeft de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van de hierboven vermelde bepalingen, wat beide beslissingen betreft.

Deze bepalingen en het evenredigheidsbeginsel worden geschonden, alleen en in combinatie met de motiveringsplicht omdat er een onevenredige aantasting gebeurt van deze rechten, zonder dat de verwerende partij deze schending heeft proberen te vermijden, zonder dat tegenpartij de situatie van verzoeker met zorgvuldigheid heeft onderzocht en zonder dat de verwerende partij een “fair balance” -toets heeft gedaan tussen de belangen in casu.

Verwerende partij had de plicht om rekening te houden met het feit dat verzoeker een gezinslid is van een unieburger en had dus de beslissing moeten benaderen in het licht van artikel 20 VWEU, in het licht van de grondrechten van de Unie, en in het licht van het recht tot eerbiediging van het familiale leven, en de beslissing daaromtrent passend te motiveren (HJEU, C-82/16, 08.05.2018).

Er bestaat een nauwe band tussen verzoeker en zijn vrouw en kind. Er is geen twijfel dat verzoeker, zijn vrouw en kind hun recht op familieleven kunnen oproepen daar het vaststaat dat er familieleven bestaat tussen een ouder en zijn minderjarig kind. Dit bestaand familieleven wordt in de bestreden beslissingen niet betwist.

Het Hof van justitie herhaalt ook, in zijn arrest C-133/15 van 10 mei 2017 dat artikel 20 VWEU nationale maatregelen verbiedt die tot gevolg hebben dat de burger van de Unie het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd :

“Volgens vaste rechtspraak van het Hof kunnen de kinderen in de hoofdingen, als onderdaan van een lidstaat, ook tegenover de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten de bij hun status van burger van de Unie, die hun door artikel 20 VWEU wordt verleend, behorende rechten inroepen (zie in die zin arresten van 5 mei 2011, McCarthy, C-434/09, EU:C:2011:277, punt 48; 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punt 63, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 43 en 44).

61 Het Hof heeft geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf aan familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat de burger van de Unie het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45).

62 De Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap verlenen daarentegen geen autonome rechten aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze onderdanen, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van die afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat het niet erkennen van deze rechten onder meer het recht van vrij verkeer van de burger van de Unie aantast (arresten van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punten 72 en 73, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU. C. 2016:674, punten 27 en 28 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

63 In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, ondanks het feit dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van onderdanen van derde landen niet van toepassing is en de betrokken burger van de Unie zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, aan een onderdaan die familielid is van die burger niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat anders aan het Unieburgerschap de nuttige werking zou worden ontnomen indien, als gevolg van de weigering om een dergelijk recht te verlenen, deze burger feitelijk genoopt is het grondgebied van de gehele Unie te verlaten en hem zo het effectieve genot van de essentie van de aan die status ontleende

rechten wordt ontzegd (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 44; 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punten 66 en 67; 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 74, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 29).

64 Kenmerkend voor de in het voorgaande punt genoemde situaties is het feit dat zij weliswaar worden geregeld in voorschriften die a priori tot de bevoegdheid van de lidstaten behoren, te weten de voorschriften inzake het inreis- en verblijfsrecht van derdelanders buiten de werkingssfeer van de bepalingen van afgeleid recht van de Unie, die onder bepaalde voorwaarden voorzien in een dergelijk recht, maar deze situaties een onlosmakelijke band hebben met de vrijheid van verkeer en van verblijf van de burger van de Unie, die zich, opdat aan die vrijheid geen afbreuk wordt gedaan, ertegen verzet dat het inreis- of verblijfsrecht aan die onderdanen van derde landen wordt geweigerd in de lidstaat waar die burger verblijft (arresten van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 75, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 30 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
(...)"

In het onderhavige geval moet rekening gehouden worden met het risico dat het kind en de partner van verzoeker, burgers van de unie, mogelijks genoopt zullen zijn het grondgebied van de unie te verlaten en hen dus het effectieve genot van de essentie van de rechten die art. 20 VWEU hen verleent, zal worden ontzegd, indien aan verzoeker, onderdaan van een derde land, het recht tot binnenkomst in de betrokken lidstaat wordt geweigerd.

In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarbij dat artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van dat Handvest erkende hogere belang van het kind.

De partner en het kind van verzoeker hebben de Roemeense nationaliteit; zij zijn unieburgers. Het gezin maakt regelmatig gebruik van hun recht op vrij verkeer: na een eerder langdurig verblijf in Duitsland heeft verzoeker nu verblijfsrecht in Frankrijk.

Bovendien hebben zij naaste familie in België en andere lidstaten. Onder meer de ouders van de partner van verzoeker en de oom van verzoeker wonen in België (zoals ook blijkt uit het strafdossier). De broer en ouders van verzoeker hebben de Franse nationaliteit en wonen in Frankrijk.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen en bij het bepalen van de duur van het inreisverbod heeft de administratieve overheid de verplichtingen in de hierboven vermelde regels geschonden door geen rekening te houden met deze elementen.

Er is wel een vermelding van het bestaan van familie van verzoeker in de bestreden beslissingen, maar er wordt geen enkele belangenafweging gemaakt in het kader van de hierbovenvermelde rechten, terwijl dit nochtans wel een impact heeft.

Dit is in het bijzonder pertinent nu de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt dat indien overname door Duitsland niet mogelijk is, de repatriëring naar Kosovo zal worden uitgevoerd, terwijl de gezinsleden van verzoeker unieburgers zijn, en verzoeker zelf verblijfsrecht heeft in Frankrijk.
Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Concreet stelt de verzoekende partij dat de door haar aangehaalde bepalingen geschonden zijn omdat de bestreden beslissing geen nodige en correcte belangenafweging heeft gemaakt, dat geen rekening is gehouden met het feit dat de verzoekende partij een Unieburger is en dat er een nauwe band bestaat tussen de verzoekende partij, haar vrouw en kind, die mogelijks het grondgebied van de Unie gedwongen moeten verlaten. Zij wijst erop dat de partner en het kind de Roemeense nationaliteit hebben en regelmatig gebruik maken van hun recht op vrij verkeer, en dat zij naaste familieleden in België hebben: de ouders van de partner verblijven in België en de broer en ouders van de verzoekende partij hebben de Franse nationaliteit en wonen in Frankrijk. Er is, volgens de verzoekende partij, geen belangenafweging gemaakt nu gesteld wordt in de bestreden beslissing dat geen overname door Duitsland mogelijk is en de repatriëring naar Kosovo zal uitgevoerd worden terwijl de verzoekende partij verblijfsrecht heeft in Frankrijk.

3.3.2. Met dit betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat, indien zij in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dit inreisverbod enkel geldt voor België. Blijkens de actuele gegevens van het dossier verblijft de verzoekende partij thans in Frankrijk. Ter terechtzitting beaamt de advocaat van de verzoekende partij dat de partner en het kind ook in Frankrijk samenwonen met de verzoekende partij. De Raad vraagt naar het actueel belang bij het middel. Het kerngezin van de verzoekende partij is behouden en de verzoekende partij verblijft thans met het kerngezin in Frankrijk

De verzoekende partij toont het actueel belang van de grieven - ook niet ter terechtzitting -, vermeld in het tweede middel, niet aan. Het loutere gegeven dat de partner ook familie heeft in België (ouders en broer van de partner), is slechts een verwantschap, en zoals de bestreden beslissing stelt, toont de verzoekende partij geen bijzondere afhankelijkheid met deze familie aan. De partner van de verzoekende partij en hun kind worden door de bestreden beslissing niet belet haar familie, die in België verblijft, te bezoeken.

Het tweede middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3.4.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van: “*art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging, en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel iuncto art. 74/11 en 74/13 Vw.*”

Het eerste onderdeel van het derde middel licht toe:

“- *Eerste onderdeel: met betrekking tot de beide beslissingen*

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M G. e.a., pt. 32).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij

maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M G. e.a., pt. 35).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 7 en 74/11 van de vreemdelingenwet, hetgeen een omzetting vormt van art. 11 van de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door de afgifte van de bestreden beslissingen wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het bestreden verbod dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is dan ook van toepassing.

Art. 74/11 Vw. vereist dat voor de duur van het inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, hetgeen impliceert dat met van toepassing zijnde hogere rechtsnormen moet rekening gehouden worden.

Art. 74/13 Vw. vereist dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Om een onrechtmatigheid in het hoorrecht te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een inreisverbod van die duur hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, MG. e.a., ro. 40).

In casu werd het hoorrecht van verzoeker niet gerespecteerd. Volgens verzoeker is dit minstens deels te wijten aan een taalbarrière bij de (hierdoor gebrekkige) uitoefening van het hoorrecht.

Dit gebeurde in februari 2020 terwijl de bestreden beslissing pas drie maanden later werd genomen.

Bij het invullen van deze vragenlijst op 26 februari was hij pas aangehouden in een gerechtelijk dossier, feiten die in de bestreden beslissing in aanmerking worden genomen om een inreisverbod op te leggen.

Hierdoor heeft hij niet de gelegenheid gehad om standpunt in te nemen over dit onderzoek, of over zijn actuele omstandigheden ten tijde van het nemen van de beslissing.

Bovendien betwist verzoeker dat hij in de mogelijkheid was, in zijn concrete omstandigheden, het hoorrecht op een correcte manier te kunnen uitoefenen.

Hij was net aangehouden en overgebracht naar België en bevond zich hierdoor in een verwarrende, precaire situatie. Hij kampte met een taalbarrière bij het beantwoorden van de vragen. Bij het invullen van de vragenlijst kon hij niet op bijstand rekenen.

Deze omstandigheden maken dat in dit specifieke geval het uitoefenen van het hoorrecht niet op correcte wijze kon gebeuren aan de hand van de beantwoorde vragen.

Dit uit zich in het bijzonder uit het feit dat klaarblijkelijk geen melding zou zijn gemaakt van de nationaliteit van de gezinsleden van verzoeker (als unieburgers) of van het feit dat verzoeker verblijfsrecht heeft in Frankrijk, zoals hij wel kon verklaren ten aanzien van de politie en de onderzoeksrechter met bijstand van een tolk.

Indien het hoorrecht wel correct was gerespecteerd, had de besluitvorming inzake het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop kunnen hebben, gelet op deze belangrijke elementen over het gezinsleven van verzoeker.

Dit is in het bijzonder pertinent nu de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt dat indien overname door Duitsland niet mogelijk is, de repatriëring naar Kosovo zal worden uitgevoerd, terwijl de gezinsleden van verzoeker unieburgers zijn, en verzoeker zelf verblijfsrecht heeft in Frankrijk. Zijn ouders en broer hebben de Franse nationaliteit.

Verwerende partij heeft dan ook, mede door een volkomen onzorgvuldige uitoefening van het hoorrecht, geen rekening gehouden met alle relevante, correcte elementen voor het nemen van de bestreden beslissingen en is dan ook tot volstrekt disproportionele beslissingen gekomen.”

3.4.2. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij niet op een degelijke manier werd gehoord. In het administratief dossier is niet alleen de weergave van het interview van 26 februari 2020 voorhanden, waarin te lezen valt dat de verzoekende partij Albanees, Frans, Duits en Nederlands spreekt en dit interview heeft plaatsgevonden in de Franse en Nederlandse taal, maar werd aan de verzoekende partij ook een vragenlijst in de Franse taal ter beschikking gesteld, die de verzoekende partij in de Franse taal beantwoordde.

De verzoekende partij verklaarde dat zij door Frankrijk werd uitgeleverd, afkomstig is uit Kosovo en een Kosovaars paspoort bezit en asiel verkreeg in Duitsland. Zij heeft een verblijfstitel zowel in Frankrijk als in Duitsland. Tijdens het interview verklaart de verzoekende partij dat zij wil terugkeren naar Frankrijk omdat haar vrouw en kind er wonen. Zij heeft geen ziekte die haar belemmert terug te keren. Zij heeft slechts één minderjarig kind. Dit kind verblijft in Frankrijk en zij woont samen met haar kerngezin en deze ouders. In Duitsland woont de zus van de verzoekende partij. In Frankrijk wonen de beide broers. In België heeft de verzoekende partij een oom en neef wonen. Op de vraag of zij redenen heeft om nog terug te keren naar België, antwoordt de verzoekende partij dat zij van België houdt en hier “familie” heeft. Zij wenste niets meer toe te voegen aan het interview. De ingevulde vragenlijst (grotendeels in het Frans opgesteld) bevestigt de elementen van het interview. De verzoekende partij heeft de vragenlijst ondertekend en geen enkel bezwaar gemaakt, ook niet tijdens het elektronisch toezicht over de kwaliteit van het gehoor. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het uitgeoefende gehoor niet behoorlijk is uitgevoerd. Zij werd bijgestaan door de migratiebegeleider E.G. De verzoekende partij laat ook na welke andere “belangrijke elementen” van haar familielevens voorhanden zijn, van aard om de bestreden beslissing te wijzigen. Bovendien is dit betoog evenmin dienstig nu blijkt dat de verzoekende partij in Frankrijk wenst te wonen en het inreisverbod enkel voor België geldt indien de verzoekende partij over een geldige verblijfstitel beschikt, afgeleverd door één van de lidstaten. De verzoekende partij beaamt dat zij minstens over een geldige Franse verblijfstitel beschikt. Van enige repatriëring naar Kosovo is geen sprake meer.

Het eerste onderdeel van het derde middel is ongegrond.

3.4.3. In het tweede onderdeel van het derde middel stelt de verzoekende partij:

“- Tweede onderdeel: specifiek met betrekking tot de bepaling van de duur van het inreisverbod

Bovenstaande elementen zijn niet enkel van belang voor wat betreft de beslissing tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, maar ook specifiek wat betreft de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod wordt geen rekening gehouden met de correcte informatie wat betreft de familiale en verblijfssituatie van verzoeker.

Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod steunt de verwerende partij zich verder op de twee elementen reeds besproken onder het eerste middel, het illegaal verblijf en het schaden van de openbare orde. Hier wordt aan toegevoegd:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. ”

De uiteenzetting onder het eerste middel kan hier worden hernomen: het onderzoek naar de schending van de openbare orde is niet gebeurd, minstens niet geïndividualiseerd, en enig illegaal verblijf kan verzoeker niet worden verweten. Verwerende partij doet uitschijnen alsof verzoeker verbeten de verblijfsreglementering aan zijn laars heeft gelapt, terwijl hij in werkelijkheid geen zeggenschap had over zijn verblijfssituatie (en het dan nog maximaal over enkele dagen irregulier verblijf kan gaan).

Verwerende partij heeft dan ook, mede door een volkomen onzorgvuldige uitoefening van het hoorrecht, geen rekening gehouden met alle relevante elementen voor het bepalen van de duur van het inreisverbod en is tot een volstrekt disproportionele beslissing gekomen. Gelet op al het bovenstaande, dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.4.4. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.900 en 227.898).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duur van drie jaar en de verzoekende partij citeert het motief van de bestreden beslissing hieromtrent (zie ook bespreking van het eerste middel). Daarbij is verduidelijkt dat de verzoekende partij wel degelijk illegaal verbleef op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en het risico dat de verzoekende partij de openbare orde schendt. De verzoekende partij verwijst zelf naar haar uiteenzetting van het eerste middel, zodat het volstaat naar de bespreking van het eerste middel te verwijzen.

Ook de grieven aangehaald in het derde middel, ook wat het tweede onderdeel betreft, zijn ongegrond.

Het tweede onderdeel van het derde middel en het derde middel in zijn geheel zijn ongegrond.

3.5. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft verder geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN